

α)Τι θέλει η κοινωνική συμμαχία και ποιοι συμμετέχουν σε αυτήν

Πριν καταθέσουμε την δική μας ανάγνωση για την περιβόητη κοινωνική συμμαχία και την περσινή απεργία που είχε καλέσει ή για την ακρίβεια «εθνική ημέρα δράσης» όπως την είχαν ονομάσει, είναι μάλλον πιο σωστό να περιγράψουμε σύντομα το πρόγραμμά της αλλά και να δούμε τους φορείς που συμμετέχουν στο συγκεκριμένο εγχείρημα.

Ποιοι συμμετέχουν λοιπόν στην κοινωνική συμμαχία που έχει σαν σήμα 4 ανθρωπάκια διαφορετικών χρωμάτων με κεντρικά και μεγαλύτερα σε μέγεθος ένα γαλάζιο και ένα πράσινο και με μικρότερο και στην άκρη ένα κόκκινο; (πιστεύουμε πως ο συμβολισμός είναι παραπάνω από εμφανής).

Στη συμμαχία λοιπόν συμμετέχουν η Γενική συνομοσπονδία εργατών, η ανώτατη διοίκηση ενώσεων δημοσίων υπαλλήλων, η γενική συνομοσπονδία επαγγελματιών βιοτεχνών εμπόρων, η ελληνική συνομοσπονδία εμπορίου και επιχειρηματικότητας, η ολομέλεια δικηγορικών συλλόγων, το τεχνικό επιμελητήριο, το οικονομικό επιμελητήριο, ο πανελλήνιος ιατρικός σύλλογος, ο πανελλήνιος φαρμακευτικός σύλλογος, η ανώτατη γενική συνομοσπονδία συνταξιούχων και η εθνική συνομοσπονδία ατόμων με αναπηρία.

Ταξικά ερμηνεύοντας αυτές τις υπογραφές, έχουμε οργανώσεις εργαζομένων στον ιδιωτικό και στο δημόσιο τομέα, αυτοαπασχολούμενους (δικηγόρους, λογιστές, μηχανικούς, γιατρούς κλπ) αλλά και εργοδοτικούς συλλόγους εμπόρων και βιοτεχνών, ενώ από τα σημεία του προγράμματος της, που θα σας διαβάσουμε ευθύς αμέσως προκύπτει και το ποιος κατέχει την πολιτική ηγεμονία μέσα στη συγκεκριμένη συμμαχία:

Αφού λοιπόν το πρόγραμμά της κάνει μία απλή μνεία στην ανεργία, τη φτώχεια, τον κοινωνικό αποκλεισμό και τις διογκούμενες οικονομικές, εκπαιδευτικές κοινωνικές ανισότητες, τα συνοδεύει στην ίδια κιάλας πρόταση με την φορολόγηση των εμπόρων και των επιστημόνων – ελεύθερων επαγγελματιών αλλά και με τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας και επαγγελματικής στέγης. Το αμέσως επόμενο σημείο του προγράμματος στρέφεται ενάντια στο λαϊκισμό και την πόλωση που κυριαρχούν στη δημόσια σφαίρα στερώντας κάθε προοπτική για τις υγιείς και παραγωγικές κοινωνικές δυνάμεις.

Για όλα τα παραπάνω, οι αυτοχρηζόμενοι ως αντιπροσωπευτικότεροι φορείς της κοινωνίας των πολιτών –μία σαφής άρνηση της ύπαρξης ταξικής κοινωνίας όπως άλλωστε είχε διδάξει και η Θάτσερ λέγοντας πως στην κοινωνία δεν υπάρχουν τάξεις παρά μόνο άτομα- φτιάξανε την κοινωνική συμμαχία.

Όλοι αυτοί μαζί θέτουν την πατρίδα τους στην πρώτη γραμμή και επιζητούν την παλινόρθωση της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας, ψάχνοντας να βρουν ένα ρεαλιστικό και δίκαιο εθνικό σχέδιο παραγωγικής ανασυγκρότησης.

Στόχος τους όπως χαρακτηριστικά λένε, είναι η Ελλάδα που δουλεύει, παράγει, δημιουργεί και πετυχαίνει.

Με εξαίρεση τα αιτήματα περί ανεργίας και υπεράσπισης της δημόσιας υγείας, που και αυτά μπαίνουν με έναν ουμανιστικό και όχι ταξικό τρόπο, βλέπουμε τα υπόλοιπα αιτήματα να είναι αιτήματα της αστικής τάξης, τα περισσότερα κομμάτια των κατώτερων υποστρωμάτων της αλλά και κάποια που μπορεί κανείς να βρει άνετα και σε δελτία τύπου του Συνδέσμου βιομηχάνων.

2)Τι ακριβώς είναι η ΓΣΕΕ

Μιλώντας προηγουμένως για πολιτική ηγεμονία μέσα σ' αυτή την κοινωνική συμμαχία, εννοούσαμε αυτό ακριβώς. Μία ηγεμονία που όμως δεν προέρχεται με όρους επιβολής από τις «περισσότερες σε αριθμό» δυνάμεις αυτοαπασχολούμενων και εργοδοτών. Αλλά προέρχεται μέσα από τις ίδιες τις ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Ίσως εδώ να μη χρειάζεται ιδιαίτερη ανάλυση παρά μόνο μικρές υπενθυμίσεις: τις σκόρπιες 24ωρες ή μάζιμουμ 48ωρες απεργίες χωρίς να δίνεται καν βαρύτητα στην προετοιμασία τους τα πρώτα μνημονιακά χρόνια που γέμισαν με απογοήτευση την εργατική τάξη, τη στάση στο δημοψήφισμα, τον εναγκαλισμό των οδηγών-μετόχων του ΟΑΣΘ και των μεταλλωρύχων της Χαλκιδικής, την πλήρη υποταγή στις απαιτήσεις του ΣΕΒ και των κυβερνήσεων του σε θέματα μισθών και συλλογικών συμβάσεων εργασίας.

Διατηρώντας τη δύναμη σε μία σειρά εργοδοτικά σωματεία και έχοντας τις έδρες από μία σειρά ανύπαρκτα (κυριολεκτικά) σωματεία, με ανύπαρκτους (κυριολεκτικά) εργαζομένους, μία δράκα υποτακτικών του κεφαλαίου, τόσο της ΠΙΑΣΚΕ όσο και της ΔΑΚΕ κρατάει όμηρο στα χέρια της, εδώ και δεκαετίες την τριτοβάθμια οργάνωση των εργαζομένων αυτού του τόπου, είτε μέσω εκβιασμών σε άλλους εργαζομένους, είτε μέσω συνδιαλλαγής με τα αφεντικά.

Ακόμα και την περίοδο της καπιταλιστικής κρίσης, όπου ο ρόλος της, ξεσκεπάστηκε τελείως και απομονώθηκαν ακόμα και από τους εργαζομένους που είχαν κοντά τους για δεκαετίες, καταφέρνουν να κρατάν τα κλειδιά πολλών εργατικών κέντρων αλλά και τα σκήπτρα στο επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα, το οποίο έχει φτάσει σε πρωτόγνωρα σημεία παρακμής.

Δεν τους ενοχλεί που βάζουν τον φύλακα και την καφετζού του εργατικού κέντρου να κρατάει τυπικά και για τις φωτογραφίες το πανό τους στις θλιβερές συγκεντρώσεις των 10 ανθρώπων που πραγματοποιούν, ούτε το να πληρώνουν μπράβους για να μπορούν να πραγματοποιούν τα συνέδρια τους. Κομμάτι μίας καλά αμοιβόμενης –άμεσα και έμμεσα- εργατικής αριστοκρατίας προστατεύουν με νύχια και με δόντια τα προνόμια τους ασκώντας «εργατικό συνδικαλισμό» στα μέτρα και στις απαιτήσεις του κεφαλαίου.

3)Καπιταλιστική κρίση και προσπάθεια αφομοίωσης των εργατικών αγώνων από τον εθνικό κορμό

Την τελευταία δεκαετία ο παγκόσμιος καπιταλισμός και συνεπακόλουθα και ίσως ακόμα πιο έντονα ο Ελληνικός καπιταλισμός βρίσκονται σε περίοδο κρίσης. Λόγω υπερσυσσώρευσης εμπορευμάτων που μένουν αδιάθετα γεγονόσ που επιδεινώνεται και από τη λειτουργία της μεγάλης φούσκας του χρηματοπιστωτικού τομέα, η κερδοφορία για το κεφάλαιο μειώνεται και γίνεται απαραίτητη μια αναδιάταξη των παραγωγικών σχέσεων και του πλούτου.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση το κεφάλαιο επιλέγει να κάνει πιο φτηνό το εμπόρευμα που λέγεται ανθρώπινη εργασία ρίχνοντας τους μισθούς μας. Ταυτόχρονα εξωθεί τις μικρότερες επιχειρήσεις να κλείσουν ή να απορροφηθούν από μεγαλύτερες εταιρείες αυξάνοντας τη φορολογία, ενώ το υπερχρεωμένο κράτος πετσοκόβει όσο μπορεί τις κοινωνικές δαπάνες (κομμένες συντάξεις -από τη στιγμή που έγινε διαχειριστής των ταμείων των εργαζομένων-, κουτσουρεμένα επιδόματα ανεργίας, λοχείας, μειώσεις δαπανών για υγεία και παιδεία κλπ).

Το έθνος κράτος διαχρονικά, από τα χρόνια της υποτιθέμενης ανάπτυξης του και όχι μόνο σε περιόδους κρίσης, έχει φροντίσει να συνδέσει την άνοδο του βιοτικού επιπέδου του προλεταριάτου με την επίτευξη ενός κοινού εθνικού στόχου, μέσω της ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας. Μεγαλουργεί η Ελλάδα λέγαν και έτσι δικαιολογούσαν το ότι μία σημαντική μερίδα της εργατικής τάξης της δεκαετίας του 1990 (με εξαίρεση βέβαια τους Αλβανούς μετανάστες για τους οποίους δεν γινόταν λόγος) μπορούσε να ζει σχετικά αξιοπρεπώς, αποκρύβοντας βέβαια τη γεωμετρική αύξηση των κερδών για τους ντόπιους καπιταλιστές εκείνη την περίοδο. Ταυτόχρονα είχε ήδη καταφέρει να εξαγοράσει τη συνδικαλιστική ηγεσία και να μετατρέψει τη ΓΣΕΕ σε έναν αστικό μηχανισμό αφομοίωσης όπως αναφέραμε παραπάνω. Ενώ τέλος, όχι χωρίς κόπο, κατάφερε να επιβάλει μικροαστικές αντιλήψεις ηγεμονεύοντας ακόμα και στην καθημερινότητα και στον τρόπο σκέψης, σε μία μεγάλη μερίδα του προλεταριάτου, το οποίο πλέον εκτός από διασπασμένο χωρίς μαζικούς χώρους δουλειάς για να το φέρουν σε επαφή, βρέθηκε και ναρκωμένο βλέποντας σαν στόχο ζωής τη μεταπήδηση σε κάποια ανώτερη βαθμίδα της ταξικής διαστρωμάτωσης, ακολουθώντας την ηθική και πολιτισμική κουλτούρα των αστών, πίνοντας τα ναρκωτικά τους, προσπαθώντας να ζήσει την αλλοτριωμένη ζωή τους.

Κάποια από τα παραπάνω με το ξέσπασμα της κρίσης, επιβεβαίωσαν τα αυτονόητα: όχι, η κοινωνική πλειοψηφία, οι εργαζόμενοι αυτού του τόπου ποτέ δε θα μπορέσουν να ζήσουν με τις ανέσεις των αστών, ακόμα δε και αυτοί που έγιναν αυτοαπασχολούμενοι ή και μικροαφεντικά τώρα μάλλον περιμένουν μαζί μας στις ουρές της ανεργίας γεμισμένοι με χρέη.

Αν κάτι όμως όχι μόνο έμεινε αλλά και οξύνθηκε ήταν η κυρίαρχη αφήγηση περί εθνικών στόχων που ακόμα και σε περίοδο κρίσης πρέπει -από κοινού εργάτες και αφεντικά- να επιτύχουμε. Βάλε πλάτη στην επιχείρηση σου μένοντας απλήρωτος, ή δικαιολογώντας μειώσεις για να συνεχίσεις να είσαι τυχερός που δουλεύεις. Βάλε πλάτη στο 5ευρω στα νοσοκομεία ή στους ταξικούς φραγμούς στην παιδεία για να μπορέσει το κράτος σου να συνεχίζει να ξεπληρώνει το χρέος και ταυτόχρονα να αναβαθμίζει τα πολεμικά του αεροπλάνα. Δεν ζητάν κάτι άλλο. Ζητάν να ξαναμεγαλουργήσει η οικονομία και το έθνος τους και το να μας μιλάν κυρίως για το δεύτερο στηριζόμενοι σε

ιστορικά ψεύδη, καταπιέσεις, γλωσσικές και θρησκευτικές επιβολές που μας μετέτρεψαν σε έναν πληθυσμό που μιλάει την ίδια γλώσσα και έχει πάνω κάτω κάποιες κοινές παραδόσεις, τονίζοντας ταυτόχρονα την ύπαρξη των -έτοιμων να μας φάνε- εχθρών είναι το τρικ που χρησιμοποιούν.

Όλοι μαζί λοιπόν μαζί με τους δικαστές, τους μπάτσους και τους στρατιωτικούς -για τους οποίους κρίθηκε ότι όλες οι μειώσεις τους ήταν παράνομες, κάτι που προφανώς δεν έγινε με τις μειώσεις της τάξης μας-, μαζί με τα μικρομεσαία αφεντικά, μαζί με τους εφοπλιστές μας, τους βιομηχάνους μας, τους μεγαλοεμπόρους, πρέπει να παλέψουμε για να ξανασηκώσουμε την πατρίδα στα πόδια της. Να δουλέψουμε σκληρά, να κάνουμε υπομονή, να κρύψουμε την ταξική πάλη κάτω από το γαλανόλευκο χαλάκι και άμα χρειαστεί να χύσουμε και το αίμα μας σε κάποιον πόλεμο, τώρα που η μπίζνα με τις ΑΟΖ και τα πετρέλαια δείχνει ότι μπορεί να τους ξαναφέρει κερδοφορία. Κι ας τσακίσει το περιβάλλον, κι ας μη δούμε ποτέ ούτε ένα ευρώ από αυτά τα κέρδη...

Τι άλλο λοιπόν είναι η κοινωνική συμμαχία πέρα από μία επίσημη παραδοχή της αφομοίωσης των ταξικών αγώνων, του ίδιου του προλεταριάτου από την εθνική ενότητα, από την πλήρη υποταγή και συνθηκολόγησή του με ένα μέλλον βουτηγμένο στην εκμετάλλευση;

4) Πριν λοιπόν μιλήσουμε για το τι κάναμε και κυρίως για το τί πρέπει να κάνουμε εμείς, όσο θολό κι αν είναι αυτό το εμείς, απέναντι στην κοινωνική συμμαχία και σε όσα πρεσβεύει επιτρέψτε μας να παρουσιάσουμε πολύ σύντομα κάποια στοιχεία για την σύνθεση της Ελληνικής κοινωνίας για να ξεκαθαρίσει πως ακόμα και σε μια οικονομία με μία υπερμεγέθη μεσαία τάξη, η κοινωνική πλειοψηφία αποτελεί το προλεταριάτο αλλά και στρώματα (συνταξιούχοι, αυτοαπασχολούμενοι) που βρίσκονται στα όρια της φτώχειας, αδυνατώντας να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες.

Τα στοιχεία που θα παρουσιάσουμε προέρχονται από την ΕΛΣΤΑΤ στα τέλη του 2016. Η σύγχρονη ελληνική κοινωνία διακρίνεται σε τρεις τάξεις: την αστική, τη μεσαία και την εργατική..

Η αστική τάξη συγκροτείται από περίπου 70.000 καπιταλιστές. Παρά τους ενδοαστικούς ανταγωνισμούς στο εσωτερικό της αστικής τάξης, τα συμφέροντά της είναι ενιαία και σε αντιπαράθεση και αντιπαλότητα με την εργατική τάξη.

Ανάμεσα στην αστική τάξη και την εργατική παρεμβάλλονται τα μεσαία στρώματα, που χαρακτηρίζονται από μεγάλη ανομοιογένεια και διαφορές στο εσωτερικό τους ως προς τη σχέση ιδιοκτησίας με τα μέσα παραγωγής, το ρόλο τους στην παραγωγή και την οργάνωση της εργασίας, το μέγεθος και τον τρόπο ιδιοποίησης της μερίδας του πλούτου που καρπώνονται.

Το σύνολο των αυτοαπασχολούμενων προσδιορίζεται στις 836.000 ή 22,8 % του εργατικού δυναμικού, και παρουσιάζει μείωση το τελευταίο διάστημα. Το 1/3 εξ αυτών έχουν μερίδιο ιδιοκτησίας σε επιχειρήσεις με προσωπικό και το 1/5 βοηθούς σε οικογενειακή επιχείρηση. Το μεγαλύτερο κομμάτι όμως των μεσαίων στρωμάτων αποτελείται από τους αυτοαπασχολούμενους χωρίς προσωπικό που ξεπερνούν τα 1,2 εκατομμύρια και καταγράφεται ως ελληνική ιδιαιτερότητα.

Επίσης μια σημαντική ομάδα είναι οι άνεργοι που το 2016 συνέχιζαν να ξεπερνούν το 1,13 εκατομμύριο. Σε αυτούς υπάρχει ταξική διαστρωμάτωση με παρουσία μεσαίων στρωμάτων,

Το μεγαλύτερο μέρος της σύγχρονης εργατικής τάξης αποτελούν οι 1.770.000 μισθωτοί του ιδιωτικού τομέα και το μεγαλύτερο μέρος των 410.000 εργαζόμενων στο δημόσιο αφού έχουμε αφαιρέσει τους 150.000 που είναι στα σώματα ασφαλείας, στρατό και ιερείς, καθώς και από τους 63.000 περίπου συμβασιούχους, και μεγάλο μέρος των 33.000 που εργάζονται σε ΝΠΙΔ.

Ταυτόχρονα στη σύγχρονη εργατική τάξη χρειάζεται να **συνυπολογίσουμε** τους ντόπιους και τους μετανάστες που εργάζονται μαύρα, ένα σημαντικό ποσοστό των 1.13 εκ. ανέργων καθώς και τμήμα όσων καταγράφονται ως αυτοαπασχολούμενοι αλλά παρέχουν μισθωτή εργασία με μπλοκάκι.

Με βάση όλα τα παραπάνω μπορούμε να καταλήξουμε με σιγουριά **ότι η σύγχρονη εργατική τάξη της χώρας μας αποτελεί την πιο μεγάλη μερίδα** όχι μόνο των απασχολούμενων, αλλά και ότι ξεπερνά το 60% του Οικονομικά Ενεργού Πληθυσμού.

5) Βλέπουμε λοιπόν πως ακόμα και αν στην Ελλάδα υπάρχει μία μεγάλη μερίδα μεσαίων στρωμάτων, υπαλλήλων των σωμάτων ασφαλείας, δικαστικών, ανώτερων διευθυντικών στελεχών στον ιδιωτικό και στο δημόσιο τομέα, η κοινωνική πλειοψηφία δε θα μπορούσε να είναι άλλη από τους ανθρώπους που δεν έχουν άλλο τρόπο για να ζήσουν πέρα από το να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη. Και που όταν δεν το κάνουν, είναι καταδικασμένοι στην πείνα.

Ταυτόχρονα, οι αναρχικές αντιλήψεις με την ευρύτητά τους, μπορούν να αγκαλιάσουν μία σειρά άλλων αγώνων ενάντια στο κεφάλαιο ακόμα και αν δεν δίνονται μόνο από εργαζομένους, όπως είναι οι αγώνες ενάντια στις εξορύξεις, στις ιδιωτικοποιήσεις, στη λεηλασία του περιβάλλοντος, στους αποκλεισμούς από κοινωνικά αγαθά όπως η ενέργεια, οι μετακινήσεις, το νερό, η ψυχαγωγία, η υγεία, η μόρφωση.

Εγείρονται ταυτόχρονα όμως κάποια κομβικά ερωτήματα για τον αναρχικό χώρο, για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε και στο τί προτείνουμε απέναντι στις εθνικές αφηγήσεις της κάθε κοινωνικής συμμαχίας:

Ποια είναι η ταξική σύστασή του; Κάτι που πρέπει να απαντηθεί πολύ συγκεκριμένα για να δούμε και τις δυνατότητες παρέμβασης μας στους χώρους που κινούμαστε; Αλλά και ποια είναι τα αναλυτικά του εργαλεία; Ποιες είναι οι μέθοδοι παρέμβασης του μέσα στην ταξική πάλη, αν τελικά είναι αυτός ο σκοπός μας; Ποια είναι η συμμετοχή των αναρχικών μέσα στα σωματεία, η συμβολή τους για τη δημιουργία νέων, οι σκοποί των σωματείων που τελικά δημιουργούνται; Ποια είναι η συμμετοχή και η συμβολή των αναρχικών στη δημιουργία τοπικών πρωτοβουλιών γειτονιάς από τη στιγμή που αποτελεί δεδομένο το ότι ο ελληνικός καπιταλισμός έχοντας σαν βασικό του πυλώνα τον τουρισμό δεν έχει μαζικούς χώρους δουλειάς και η γειτονιά μπορεί να γίνει ένα πεδίο συνάντησης των πληβείων; Ακόμα, ακόμα τι δουλειά πρέπει να γίνει στα πανεπιστήμια; Αντιλαμβανόμαστε την πατριαρχία ως μία συνθήκη που αλληλοτροφοδοτείται με τον καπιταλισμό αλλά και με μία σειρά σχέσεων καταπίεσης; Αντιλαμβανόμαστε την διπλή καταπίεση που βιώνουν οι γυναίκες της εργατικής τάξης; Τι λένε οι αναρχικοί για το ζήτημα της πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου και ευρύτερα των καταπιεσμένων σε μία οριζόντια προφανώς κατεύθυνση; Πιστεύουν σήμερα οι αναρχικοί στην προοπτική της κοινωνικής επανάστασης, στην πάλη για έναν νέο κόσμο χωρίς ανισότητες, φτώχεια, πολέμους, χωρίς διακρίσεις, έμφυλους και φυλετικούς διαχωρισμούς, ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής; Και αν ναι, πως αντιλαμβάνονται τη διαλεκτική σχέση μεταξύ των αιτηματικών αγώνων στο σήμερα που μας χαρίζουν τόση αυτοπεποίθηση αλλά και τόση αφομοίωση και πώς μιας καθολικά απελευθερωτικής προοπτικής για την ανθρωπότητα;

Συγγνώμη που θέσαμε τόσα ερωτήματα, κάποιοι ίσως να μη δηλώνουν καν αναρχικοί οπότε σε αυτούς οφείλουμε ένα διπλό συγγνώμη, αλλά αυτά τα ερωτήματα τελικά ξεφεύγουν και από τον αυστηρά περιχαρακωμένο πολιτικό μας χώρο. Αφορούν το σύνολο της τάξης μας και την καθεμιά μας ξεχωριστά, αφορούν αγωνιστές και αγωνίστριες που ίσως να επιλέγουν να αυτοπροσδιορίζονται με έναν διαφορετικό πολιτικό προσδιορισμό, κάτι το οποίο εμάς δεν μας κολλάει καθόλου.

Αλλά όσο δεν απαντάμε αυτά τα ερωτήματα θα μένουμε μουδιασμένοι όταν προκηρύσσονται παρόμοιες "απεργίες" σε εισαγωγικά. Όπως συνέβη και με την εξωκοινοβουλευτική αριστερά, ακόμα και με το ΚΚΕ, άλλοι συμμετείχαν, άλλοι όχι. Άλλοι βρήκαν μια ευκαιρία να οργανώσουν την απεργία στο χώρο δουλειάς τους με δικό τους πλαίσιο -καλυπτόμενοι και νομικά από την πανελλαδική της ΓΣΕΕ- με εξαιρετικά αποτελέσματα όπως έγινε στα ναυπηγεία του Περάματος και άλλοι αδυνατούσαν να βρουν λόγο ακόμα και να κατέβουν στο δρόμο. Εμείς κατεβήκαμε τη μία μέρα με ένα μπλοκ 50 ανθρώπων και μαζί με ένα αντίστοιχο αριθμού μπλόκ αριστερών κάναμε πορεία, ενώ την άλλη μέρα στηρίξαμε τα σωματεία βάσης που κατευθύνθηκαν στο υπουργείο για να χαλάσει η γιορτή της ΓΣΕΕ.

Δε θεωρούμε ότι οποιαδήποτε αντιμετώπιση αυτής της νέας συνθήκης αποτελεί λόγο για περαιτέρω τριβή. Δεν είχαμε το χρόνο, δεν έχουμε το βάθος και τα εργαλεία για κάτι καλύτερο. Και ίσως να μην υπάρχει καλύτερος και πιο ειλικρινής τρόπος για να τελειώσουμε αυτή την εισήγηση:

Άμεσα, γιατί ο χαμένος καιρός για εμάς, είναι κερδισμένος χρόνος για τα αφεντικά, πρέπει να βρούμε τους τόπους και τους χρόνους είτε σε πρωτοβουλίες σαν κι αυτή των συντροφισσών και των συντρόφων της Υφανέτ -ακόμα και αν υπάρχουν μεταξύ μας κομβικές διαφωνίες- να εκθέσουμε τις πολιτικές μας αντιλήψεις,

τα βιώματα της εκμετάλλευσης μας αλλά και τις στιγμές των αγώνων μας. Και σε πολιτική/ συντροφική βάση με το κατάλληλο ύφος και ήθος, να προσπαθήσουμε να δούμε, εφόσον κάτι τέτοιο αποτελεί έναν κοινό τόπο, το ποιοι θα είναι οι δρόμοι, ποια τα εργαλεία, ποιες οι φόρμουλες ανασύνταξης μίας μαχητικής, έμπρακτα διεθνιστικής, ταξικά συνειδητοποιημένης μερίδας του σύγχρονου προλεταριάτου που θα μπορέσει όχι μόνο να παράξει μία άλλη κουλτούρα ζωής και αγώνα από και για την τάξη, αλλά και μία άλλη προοπτική οργάνωσης των σχέσεων, της παραγωγής, του συνόλου της κοινωνικής ζωής.

Σας ευχαριστούμε πολύ.